

Meszléry Judit a szegedi társulatot erősíti

Szíven kell ütni a közönséget

Nem tartozik a sztárok közé, de a színházi világban jól cseng Meszléry Judit neve, aki szeptembertől a szegedi társulatot erősíti. Ezekben a napokban a Kamara-Tantuszban a Szabadon foglak című vígjátékban Vivient, a lökött öregasszonyt játssza.

– Veszprémtől Szolnokon át Miskolcig sok színházban bizonyított már. Hogyan szerződött Szegedre?

– Az elmúlt évadban véletlenül kaptam meghívást. Részt vettem ugyanis a veszprémi drámaíró versenyen, ahol Korognai Károly szerzőként és rendezőként versenyzett. A megismerkedést rögtön intenzív munkával kezdtük, hiszen néhány óránk volt arra, hogy a friss darabot színpadra állítsuk. Ezután hívtak a Salemi boszorkányokba beugrani. Már csak az utolsó nyolc-tíz napon vettem részt a próbákban, de nagyon megszerettem a szegedi társulatot, és úgy éreztem, ők is megkedveltek. Jólesett, hogy rögtön Dömötör-díjra is jelöltek. Boldogan mondtam igent, amikor a direktor úr szerződést ajánlott.

– Milyen szerepeket kapott?

– Hamarosan Székelyi József rendezésében a Sógornók próbáival folytatom a munkát, később pedig Molnár Ferenc darabjában, az Üvegcipőben Adél anyját játszom.

– Már fiatalon sok legendás színésszel dolgozott...

– Meghatározóak voltak ezek a találkozások. Például Latinovits Zoltán mellett nem lehetett középszerűen játszani. Mindenkit húzott magával. Ezek az élmények belekristályosodtak a sejtjeimbe.

– Klasszikus, nagy szerepek sorát játszotta. Milyen érzésekkel mutatkozik be most egy habkönnyű vígjátékban?

– A legszebb élményeim valóban Shakespeare, Csehov, Gorkij darabjaihoz fűződnek, de imádok időnként megfürödni egy-egy jó vígjátékban is. Minden szerepnek meg lehet találni az emberségét. Az esendőség megmutatásával pedig szíven tudom ütni a közönséget. Vivien egy lökött öregasszony. Pokróc. Mocskos szája és durva, nincs egy jó szava. Szörnyeteg, akinek – remélem, ez már az elején kiderül – valójában nagy szíve van. Szomorú életút áll mögötte, hiszen valaha modell volt Párizsban, most pedig egy New York-i bérház gondnokaként dolgozik. Megkérgesítette a szívét, hogy kibírja az életet.

– Férje, Horváth Balázs exbelügyminiszter lelkes színházbarát. Minden premierjére elmegy?

– Nem, most például a politika közbeszólt, csak szombaton jött el megnézni. A bemutatón ezúttal a nagyobbik lányom képviselte a családot.

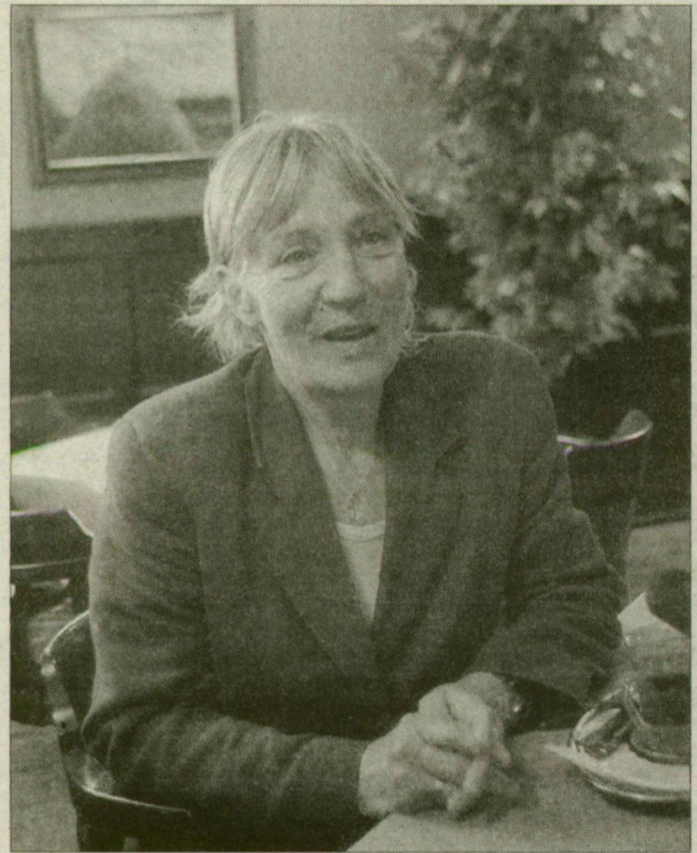
– Nem jelentett hátrányt a pályáján, hogy a férje politikus?

– Belügyminiszter korában Szolnokon játszottam, ott nem volt probléma ebből. Itt sincs. A köztes időszakban akadt néhány év, amikor nem nagyon hívtak a színházak, de ezt – bár megfordult a fejemben – igyekeztem nem a politikának tulajdonítani.

– Mivel töltötte a várakozás éveit?

– Kétségbeesésben megtanultam angolul. Tizenegy évvel ezelőtt befogadtunk egy mozgássérült cigány kislányt, akit a lányom szeretett meg, amikor a Pető Intézetben konduktornak tanult. Sokat foglalkoztam vele és nagyon megszerettük egymást. Mindig megtaláltak benünket a környék elhagyott, beteg kutyái is, akiket ápolni, gondozni kellett.

HOLLÓSI ZSOLT

Meszléry Judit: Latinovits Zoltán mellett nem lehetett középszerűen játszani.

Fotó: Miskolczi Róbert

Klebensberg Kunó-emléknapok

Klebensberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszter halálának 70. évfordulója alkalmából Klebensbergi örökségünk címmel tudományos emlékülést rendeznek Szegeden.

MUNKATÁRSUNKTÓL

A rendezvény, amelynek Mádl Ferenc köztársasági elnök a fővédnöke, pénteken délelőtt 10-kor a szegedi városháza dísztermében kezdődik. Bartha László polgármester köszöntője után

Jókai Anna Kossuth-díjas író, a Klebensberg Kunó Emléktársaság elnöke tart megnyitó előadást, majd a legendás kultúrpolitikus ifjúsághoz szóló egyik beszéde hangzik el a Magyar Rádió Rt. hangarchívumából. A tudományos ülés előadója lesz többek között Lakos János, a Magyar Országos Levéltár címzetes főigazgatója, Schmitt Pál, a Magyar Olimpiai Bizottság elnöke, Zombori István történész, Gyulay Endre szeged-csanádi megyés püspök.

A vásárhelyi őszi tárlat alkotásairól

Mindenkihez szól ez a kép

Mi a magyar élet – és általában: az élet – legfőbb jellemzője? Hát az értéklétrehozásé? Mindkettő úgy folytatható, „ahogy lehet”. E szálra is fölfűzhetjük a 49. vásárhelyi őszi tárlat remekműveinek értelmezését.

Balogh Gyula Kacs a hóban című festménye képes volt a lehető legegyszerűbbtől a legteljesebbig, környezet minden kommentár nélküli, indulatmentes, pusztán ábrázolásból a mai magyar élet jelképértékű bemutatását kihozni. Hétfévi kiskert téli udvarán, kopasz szőlőtőkék között, félig olvadt havon, fehér Citroën-„kacsa”. A fehér és a barnás-szürkés-vörhenyes különféle árnyalataival operáló képen láthatóknál kevésbé összeillőbb dolgokat aligha lehet elképzelni. Esetlegesség, és az ebből bukdácsoló igyekezettel kivárázsolható állandóság töredezett egyensúlya – ezt érzékelteti a kép. A kocsi már nem NDK-Trabant, de még nem is púpos Merdzo: használati-piacon beszerzett „kacsa”. A táj, a kert: kétségesek a tulajdonviszonyok, az út, ahol a „kacsa” áll, kívül esik a drótkerítésen, melynek innenszóló oldalán a kert (s a láthatatlan ház, innen nézi a festő nézi a látványt, és mely házból csak egy tornác-tartóoszlop látható, rászerezelt, régies stílusú gyertyatartóval, egy szintén régi rézfogantyúval, s egy dísztelen újjal) foglal helyet. Az út korhadó fákpuval lezárt, túlóvalán a végtelenség párs-téli ködébe vesző, már fiatalon lebotolt (ágaik kosárfonás céljából levágva, azok részben újranöve) fűzfás. Kié, mié? Hogy kerül a hétfévi kert közelébe? Vagy ez is a kertnek része? Mi lehet a fakapun túl? Milyen lehet a láthatatlan ház? Nyilván olyan, mint az ábrázoltak összessége: „ahogy lehet”-alapon összehozva, tulajdonosa (használója?) „ahogy lehet”-körülmények között él. Er-

Konvertibilis értékeket képviselnek a 49. vásárhelyi őszi tárlat műalkotásai.

Fotó: Tésik Attila

DÍJAK, DÍJAZOTTAK

Hódmezővásárhely fődíját és a Tornyai-plakettet Balogh Gyula festőművésznek adta át László János országgyűlési képviselő, a város mesterdíját Kéri László festőművész vette át Almási István alpolgármestertől; Vásárhelyi nívódíját Kurucz István András festőművésznek nyújtotta át Csorba Mihály alpolgármester. A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának díját Kecskés András festőművész kapta; a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének díját Sulyok Gabriella grafikusművész; a megyei közgyűlés díját Borsi Sándor szobrászművész. A Csongrád Megye Önkormányzataiért Alapítvány díját László Dániel festőművésznek adományozták; a Tisza-Maros Szögi Vizgazdálkodási Társulat díját Püspöky István grafikusművész vette át; a Kurucz D. István emlékére-díjat Rékassy Eszter grafikusművész kapta; a Sárkány Sport-, Játék-, Ajándékolt díját pedig Tácsik János. Ezenkívül még munkajutalmakat is kiosztottak az ünnepségen.

ről szól a mai, magyar, csöppet sem virtuális világ, ezt mutatja be tárgyilagos, „leíró” módban a Kacs a hóban.

Kéri László Páternoszter című festménye egészen más stílus, más fölfogást képvisel – ám szín-

tén az „ahogy lehet” világot tükrözi. Annak a – csöböl (amelybe talán behúzták?) a semmibe hulló – embertorzónak, mely a kép jobb oldalán látható, nyilván már sehogyan sem lehet. A bal oldali, fej nélküli alak viszont

pusztán kézzel fölfelé irányuló mozgásra bír egy sziklatömbdarabot. Így is lehet? Vagy fordított a folyamat: az összezúzott gnóm csak most kerül bele a csöbe, hogy túloldalt, sziklavá préselten, lehulljon az emberre, leszelje fejt? A két figura közti, tengely köré csavarodó spirál fölfelé éppúgy haladhat, mint lefelé. Mindez alatt, elrejtve félig: megszegett kenyér. Megszegett ígért? Ki szegi, ki kapja meg?

Kurucz István András Tanulmány az Őrzőkhöz I. című képe bikát ábrázol – ez állatot pozitív és negatív értékű szimbólumként egyaránt tekintik, évezredek óta –, mely békésen szunynyad. Am csupán látszólag: fél szemre nyitva. Mi történik, mit látunk? Ő őriz valamit – vagy valami éppen az ő ellenében őrzendő meg? Miképp értsük? Valamiképp mindenkihez szól ez a kép. Kihez-kihez úgy, „ahogy lehet”. F. CS.

Reklám-magyar

Nem arról akarok szót ejteni, hogy a reklámok szövege hemzseg az idegen szavaktól, hiszen azok már a termékek nevébe is betüremkedtek. Most olyan példát láttam a tévében, amely különösen kétségbeesített, mert azt tükrözte, hogy ezúttal bár magyar szavakkal bombázzák a nézőt, nincsenek tisztában a szó jelentésével.

A felvételen diplomáták gördülnek be luxusautóikkal egy elegáns épület elé. És ekkor beavágódik a reklámozni kívánt autó. Az új típusú dicséri a reklámszöveg, majd elhangzik a csattanó is: – Ezúttal még több „felszereltséggel”!

Nos, akármilyen álamautóról van is szó, annak bizony csak egyetlen felszereltsége létezik. Felszerelésből persze lehet neki több is.

V. FEKETE SÁNDOR

Roman Polanski késői iskolatársai Szegeden

Lengyel–magyar, két jó barát

Lengyel vendégek jártak a szegedi Tömörkény iparművészeti középiskolában, a diákok és a művésztanárok a magyar csoport májusi krakkói látogatását viszonozták.

A krakkói József Czapski szépművészeti szakközépiskolából először érkeztek vendégek Szegedre, most ősszel viszonzozva a magyar csoport májusi látogatását. A lengyel középiskola neve ismeretlen ugyan, de volt diákjának, Roman Polanski filmrendező neve ismerősen cseng nálunk is. A csoportot kísérő egyik fotóművész tanár, Zbigniew Bielawka szintén ismertté vált Lengyelország határain túl is Krzysztof Kieslowskiról készített fotóival. A 15 diákot elkíserte két szobrász, Józef Polewka és Dorota Borylo, valamint Joanna Bryg-Stanisawska művészettörténész. A két oktatási intézmény közti kapcsolat Kovács Andrea gobelin-szakoktató, a lengyel származású Tóthné Jura Joanna angoltanár és Szabó Judit gobelinművész kezdeményezésére alakult ki.

A lengyel diákok műveiből kiállítás nyílt a középiskola kiállítótermében, részt vettek szitanyomás, kerámia, makettkészítés és fényképezési órán, kirándultak Ópusztaszerre, Pécsre.

A testvériskolai kapcsolat a művészeti irányban továbbtanulni vágyóknak különösen előnyös lehet hosszabb távon, hiszen bejuthatnak a rendkívül neves krakkói szépművészeti akadémiára középiskola tanulmányaik végzetével.

A két iskola kapcsolatának szorosabbá tételéhez nagyban hozzájárulhat az, ha beindul jövőre az ösztöndíjprogram, melynek keretében egy lengyel és egy magyar diák egy hónapig a másik országban tanulhatna.

Ennek a diákok is rendkívül örülnének, hiszen már most is nagy örömmel üdvözölték májusban megismert lengyel vendéglátóikat, alátámasztva a csereprogram mottójával választott állítást: „Lengyel–magyar, két jó barát”.

W. A.

A lengyel és magyar diákok együtt építettek modelleket, melyek a közös kiállítás anyagát egészítették ki.

Fotó: Schmidt Andrea